

The background of the book cover is a detailed, painterly illustration. In the upper half, a large, multi-story stone manor with several chimneys and a central tower sits atop a grassy hill. The manor is surrounded by lush green trees and a well-manicured lawn. A dirt path or road curves through the landscape, leading from the foreground towards the manor. The sky is a soft, hazy green, suggesting a misty or overcast day. In the lower half of the cover, the focus shifts to a close-up of a vibrant magenta rose in full bloom, with its petals slightly curled and its center showing a cluster of stamens. Several other rose petals are scattered around it, some floating in the air as if caught in a breeze. The overall color palette is dominated by greens, browns, and the striking magenta of the rose.

CHARLES MARTIN

ZTRACENÝ PŘÍBĚH

motto

román

Ztracený příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz



Charles Martin

Ztracený příběh – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

ZTRACENÝ PŘÍBĚH

CHARLES MARTIN

Praha 2019

Přeložila Eva Hauserová

Copyright © 2013 by Charles Martin

This edition published by arrangement with Center Street, New York,
New York, USA. All rights reserved.

Translation © Eva Hauserová, 2019

Cover photography © Shutterstock / svrid79, Alexej Koulikov, Mistervlad,
Rawdon Sthradher, oksana2010

ISBN tištěné verze 978-80-267-1461-3

ISBN e-knihy 978-80-267-1508-5 (1. zveřejnění, 2019)

Pro Johna Dysona

motto

Č Á Š T P R V N Í

Nezapomeňte, nikdy nezapomeňte, že jste mi slíbil, že těch peněz použijete k tomu, abyste se stal čestným mužem. (...) Jeane Valjeane, bratře, už nepatříte zlu, ale dobru. Kupuji vaši duši; odnímám ji černým myšlenkám a zatracení a dávám ji Bohu.

– Victor Hugo, *Bídníci*

Každého člověka čeká konec – kdo je naživu, ať na to pomyslí!

– Kazatel 7:2

PROLOG

Boží hod vánoční

Žena padla na kolena, zatímco seděl ve zpovědnici proti ní s rukama složenýma v klíně. Odhrnula závěs, aby cítila vůni jeho kolínské a Old Spice. Těšila se z blízkosti muže, který necítil nutkání se jí dotýkat. Dobývat ji. Dívala se někam mimo něj. Daleko za přítomný okamžik.

„Odpust mi, otče, protože jsem zhřešila.“

„Kdy jste byla naposledy u zpovědi?“

Po očku na něj pohlédla. „To byste měl vědět. Vždyť jste byl u toho.“ Zvedl hodinky ke světlu, aby snáze přečetl dnešní datum. Byl pátek. Navštívila ho tu ve středu. Věděla, že on to dobře ví. Také si uvědomovala, že jeho mysl není tak stará jako jeho třesoucí se ruce, nebo jak naznačuje slina v koutku jeho úst, a že pohled na hodinky sloužil jen k odvedení pozornosti.

Palcem přejížděl dokola po lemu hodinek. Dostal je kdysi od vlády a pořád ještě docela dobře ukazovaly čas, ale to nebylo důvodem, proč je nosil. „To je neobvyklé.“

Promluvila, aniž na něj pohlédla. „Právě vy byste měl vědět...“ Zase po něm střílila pohledem. „Nejsem vůbec obvyklý případ.“

Milovala diamanty. Měla jich plnou zásuvku. Šperků zhotovených na zakázku, jednoduchých náramků, přívěsků, solitérů. Od každého druhu několik kousků. Ale v posledních dvou měsících se z jejího života všechen třpyt a lesk ztratil. Jediná ozdoba, kterou nosila, byl náramek s čarovým kódem z jejího

posledního pobytu v léčebně. Pohlédl na její zápěstí. „Máte v plánu se tam vrátit?“

Zavrtěla hlavou. „Jen se snažím, aby snáze identifikovali tělo.“

Normálně měla rozhovory s ním ráda. Dnes se ale nepokoušela žertovat. Tváře měla pohublé a vpadlé. Věděla, že si toho povšiml. Namočil palec do oleje a dotkl se jejího čela. „Bůh vám požehnej, mé dítě.“

Znali se od jejich šestnácti. Oběma za těch dvacet let sice přibýly roky, ale zestárl jen on. Měl víc vrásek, kůže tenčí, na rukou se objevovaly jatrní skvrny. Hlas mu zeslábl a občas mu přeskočil nebo musel odkašlat hlen. Možná to způsobovala dýmka, které se nedokázal vzdát. Bylo mu třiaosmdesát. Nebo už čtyřiaosmdesát? Nedokázala si vzpomenout. Bílé vlasy měl sčesané dozadu.

Ona na druhé straně investovala mnoho peněz do svého stále mladého zevnějšku. Do toho, aby ji čas nepoznamenával. A v očích všech kromě ní samotné to skutečně fungovalo.

Dostala sice už tolik cen, že se jí nevešly na poličku, měla vlastní hvězdu na Hollywood Boulevard, natočila přes třicet filmů, vydělávala desítky milionů dolarů, několikrát byla zařazena mezi „nejkrásnější lidi světa“, rozvrh měla plný na řadu let dopředu a její podobu znali lidé po celém světě, ale přesto se cítila stále vykořeněnější. Nevěřila si tolik. Neměla tolik sebejistoty jako dřív. Byla prostě nesmělá, labilní mladá žena, která často cítila strach. Snažila se to skrývat, ale před tímto knězem to nebylo snadné.

Vždycky ho pokládala za skvělého člověka. Jednou mu ve slabé chvíli řekla, že kdyby ho byla potkala, když mu bylo něco přes dvacet, nebyl by dnes knězem. Přikývl a příjemně se usmál. „Rád bych si myslel, že máte pravdu.“

Překvapeně na něj pohlédla. „Vy byste se opravdu kvůli mně zřekl Boha?“

Naklonil hlavu doprava a doleva. „Musel bych se ho zeptat na dovolení a modlit se, aby mi je dal.“

Bloudila pohledem po kostele. „A myslíte si, že by vám dal volnost?“

Upíral pohled do zdi. „Vždyť mě tu nedrží.“

Někdy sem přicházela jen proto, aby mohla dýchat.

Dostala se k jádru věci. „Žádné drogy. Žádný alkohol. A žádný sex. A jen tři povolené nadávky, ale ne ty nejhorší kalibry.“ Zavrtěla hlavou a usmála se. „Během tří posledních let jsem – kvůli vám – neměla vůbec žádnou zábavu.“

Usmál se. „A kdy jste se naposledy bavila?“

Odvrátila se. Asi do desetimetrové výšky se nad nimi zvedalo okno s barevnou vitráží. Sluneční svit procházel trnovou korunou a zabarvoval pleť mladé ženy červeně a fialově. Javor, který rostl venku za oknem, se zachvíval ve vánku a vrhal na mramorovou podlahu odrazy jako ze zrcadlové koule. Zavrtěla hlavou. Naklonil se k ní blíž, aby ji slyšel. Měla tak slabý hlas? Byla sice drobná, ale přitom dokázala ovládnout jeviště, dominovat mu a dobýt Broadway. V jejích představeních neexistovala levná sedadla a nemělo to nic společného s cenou vstupu. Zmohla se na odpověď:

„Už si nevzpomínám.“

Zvedl obočí. „Nemůžete si vzpomenout... nebo nechcete?“

Pokrčila rameny. „Vyberte si sám.“

Čekal. „A vaše myšlenky?“

Neodpověděla.

Postoupil k dalším tématům. „A jak to vypadá s vaším rozvrhem? Když jsme spolu mluvili naposledy, chystala jste se trávit méně času předstíráním, že jste někdo jiný. A víc času být sama sebou.“

„Ano, domluvili jsme se tak.“ Podal jí papírový kapesník. Utřela si nos. „Řekla jsem jim to.“

„A co?“

„Mám několik dní volna.“

„A pak?“

„Uvažují o třech dalších projektech.“ Napodobila tón svého agenta. Obrátila oči v sloup. „Životní role!“

„Stojí vám opravdu za to?“

Pokrčila rameny. „Honoráře jsou v desítkách milionů.“

„Na to jsem se neptal.“

„Ale jste rád, když vypisuju šeky na podporu tohohle kostela.“

„Co děláte se svými penězi, to zůstává mezi vámi a Bohem.“

„Teď mluvíte nevděčně.“

Dlouze vydechl a pozoroval ji. Snažil se jí pohlédnout do očí, ona ale pohled odvracela. „To, čeho se vzdáváte, je cennější než to, co dostáváte.“

Usmála se. Vytryskla jí další slza. „Díky,“ zašeptala. Tohle byl jeden z důvodů, proč ho měla tak ráda. Dával a nic za to nechtěl. Dívala se do okenního skla.

„A jak spíte?“ zeptal se.

Pokrčila rameny. „Ujde to.“

„A vaše sny?“

„Nestojí za nic.“ Chvilí mlčeli. Oždibovala si nehet a pak zase vyhlédla z okna. Venku se třpytil oceán. Nad střechami přelétaly v klínu dva tucty pelikánů a mířily podél pobřeží k severu. Položila mu zvědavou otázku. „Řekl vám už někdy někdo, že se chystá sám sobě ublížit?“

„Ano.“

„Co v takovém případě děláte?“

„Udělal jsem, co jsem mohl, a zbytek jsem přenechal Bohu.“

„Vy máte na všechno odpověď.“

Čekal. Měl pro ni dost času. Také proto ho měla ráda. Bude jí chybět. Nic jiného jí chybět nebude.

Obrátila se k němu. Věděl, že si už všechno rozmyslela. Že je odhodlaná dokončit, co začala. A nesděluje to s žádnými přehnanými efekty – což je vzhledem k její profesi zvláštní.

„Ano?“

Tiše promluvila. „Myslíte, že Bůh promíjí hříchy spáchané v budoucnosti?“

„Pro něj čas neexistuje.“

Potřásla hlavou. „Tomuhle doopravdy nerozumím.“

Přikývl a s úsměvem pokrčil rameny. „Já taky ne.“

Další pohled z okna. „Aspoň to upřímně přiznáte.“

„Proč lhát? Myslím si, že Bůh vidí a slyší naši minulost, přítomnost a budoucnost, jako by se to všechno právě dělo.“

„To pro mě nevěstí nic dobrého.“

„Nebo...“ usmál se, „možná právě ano.“

Vyčkával. Obracela kapesník v rukou, zavrtěla hlavou a pak vytáhla z kapsy obálku. „Vzhledem k událostem posledních několika měsíců jsem měla nějaký čas na přemýšlení. Uspořádala jsem si v hlavě pár věcí. Jmenovala jsem vás vykonavatelem. V případě, že, víte... bych byla ráda, kdybyste na všechno dohlížel. Jen pro jistotu. A také...“ rychle na něj pohlédla, „abyste mluvil na mém pohřbu.“

Přijal od ní obálku. „Myslel jsem si, že byste spíš vy mohla mluvit na tom mém.“

Rozhlédla se kolem sebe, znovu se podívala skrz okenní sklo na stromy venku a snažila se, aby to, co vysloví, neznělo jako předzvěst smrti. Podala mu kroužek se dvěma klíči. „Jeden je od mého penthousu ve Sky Seven a druhý od bankovního trezoru. Všechno, co byste mohl potřebovat, je tam. Můj právník se jmenuje Swisher. Všechno sepsal.“

„Nechtěl by se o tohle postarat váš agent nebo vaši blízcí?“

Po tváři jí stekla slza. „Blízcí,“ zašeptala a podařilo se jí vydat náznak zachichotání. Odvrátila se od něj. „Exmanžel číslo tři bude našťvaný, ale všechno dostanete vy. Udělejte s tím, co chcete.“

Přimhouřil oči. „Měl bych si o vás dělat starosti?“

Sevřela mu ruku oběma dlaněmi. „Nespěchám s tím. Cítím se líp. Opravdu.“ Nuceně se usmála. „Jenom... prostě plánuju. Člověk nikdy neví. To je všechno. Za denního světla se nic nezdá být tak špatné.“ Sklopila hlavu. „Ale když zajde slunce a... na mém balkoně je taková tma...“ Umlkla.

Podívala se na hodinky, které měl na zápěstí, a pak na slun-

ce venku. „Opozдила jsem se.“ Znovu poklekla. „Panebože, je mi ze srdce líto...“

Naklonil se na své židli dopředu, znovu omočil palec v oleji, udělal jí na čele křížek a položil jí ruku na temeno hlavy. Jeho slova dlouho doznívala. Olej hřál. „*Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*“

Vstala, rozechvěle ho políbila na tvář, pak na druhou a zmáčela mu přitom obličej slzami. Přemáhala zpověď, kterou měla na špičce jazyka, potlačila ji, zamkla si rty na zámek, sestoupila dolů a odešla. Před oltářem se ještě zastavila – do duše se jí vplížila nedůvěra. „A otče?“

Vstal. Měl bílé roucho a opíral se o hůl, kterou nepotřeboval. „Ano?“

„Tohle zůstane jen mezi námi dvěma, ano?“

Přikývl. „Mezi námi třemi.“ Hlas měl teď silnější. Nahoře nad ním se tyčil kříž. Mlčel. Naposledy poklekla a zavřela oči. Už brzy s ním bude mluvit.

Narovnal se. „Mé dítě...“

Vyčkávala.

Udělal k ní krok.

Tiše promluvila. „Otče, všechny filmy jednou skončí. Za každým představením spadne opona.“

Zvedl ukazováček, přimhouřil oči a začal mluvit.

Vyhnula se střední uličce a uchýlila se pod postranní oblouky. Sama. U zadního vchodu zatáhla za knoflík dveří. Ucítla ostrý slaný vzduch. Zahalila si hlavu šátkem, nasadila si tmavé brýle a vyšla ven pod modrou oblohu tečkovanou obláčky. „Sbohem, otče.“

KAPITOLA PRVNÍ

Štědrý večer, o osm hodin dříve

Promnul jsem si oči, rozfoukl jsem páru nad kávou z Waffle House a ovládal jsem volant koleny. Nepředjížděl jsem ani nikdo nepředjížděl mě. Hladce jsem projížděl uprostřed ostatního provozu. Nepoutal jsem ničím pozornost. To mi šlo dobře. Tachometr ukazoval kolem sto dvaceti kilometrů v hodině, stejně jako tachometry ostatních aut ujíždějících tmou k severu. Přerušovaná čára uprostřed silnice mě hypnotizovala a v duchu jsem se vracel v čase zpátky. Devět let? Nebo deset? Nejdřív roky ubíhaly pomalu. Každá minuta byla jako celý den. Každý den jako celý rok. Ale jak jsem tu tak seděl, dny se mi tam venku za čelním sklem řetězily jako kostky domina. Čas připomínal pouhé mrknutí oka a současně dlouhý spánek.

Za nějakých sedm hodin jsem přejel Floridu od jihozápadní špičky až po její severovýchodní kout. Abych se propletl křižovatkou připomínající hrnec špaget, kde dálnice I-10 na severním břehu St. Johns River kříží I-95, přejížděl jsem mezi jízdami pruhy a pak jsem zamířil na jih přes Fuller Warren Bridge a vyjel jsem do stínu River City Hospital – což je komplex asi půltuctu budov, táhnoucí se podél jižního nábřeží. Jacksonville možná není tak známé město jako Chicago, Dallas nebo New York, ale ve tmě má proti nebi jeden z nejkrásnějších obrysů, jaké jsem kdy viděl, a nemocnice je jeho součástí.

Těsně před výměnou směn o deváté večer jsem vyjel po spirálovitém nájezdu do šestého patra parkoviště. Díky tomu, že

teď lidé proudí dovnitř a ven, se mezi nimi snáze ztratím. Podíval jsem se na hodinky. Měl jsem ještě spoustu času.

V kabině své dodávky, skrytý v temnotě parkoviště, jsem se převlékl do údržbářských modráků a nasadil jsem si jedny z několika svých brýlí bez dioptrií. Stáhl jsem si sluncem vyšisované vlasy do těsného culíku a zastrčil je pod kšiltovku. Přes ústa jsem si přetáhl bílou roušku, na ruce navlékl žluté gumové rukavice vysoké po lokty a na záložku hrudní kapsičky jsem si připnul štítek s Edmundovým jménem. Tyhle štítky vypadaly na první pohled profesionálně, ale kdokoli vybavený počítačem mohl rychle zjistit, že Edmund Dantes není a nikdy nebyl zaměstnancem River City Hospital. Samozřejmě jsem ale neměl v plánu zdržet se tu až do chvíle, kdy někomu dojde, že Edmund Dantes byl vlastně hrabě Monte Christo, a nikoli zaměstnanec vyvážející odpady. Pod košili jsem si strčil šňůru sluchátek, která nebyla k ničemu připojená, a nechal jsem sluchátka viset přes límec a houpat se na hrudi. V posledním desetiletí tu začali klást větší důraz na bezpečnost a nemocnice byla teď vybavená tucty neustále běžících bezpečnostních kamer a spoustou zaměstnanců ochranky. Důležité bylo vědět, kde jsou kamery umístěny, a otočit se k nim pokaždé zády, stáhnout si čepici do očí nebo se přitisknout ke zdi. Uznávám, že nic z toho by mi nepomohlo, kdybych měl vysvětlovat, co tu v přestrojení dělám, ale vycházelo mi to už roky a bude to tak pokračovat dál, dokud na sebe neupoutám pozornost něčím, čím se budu odlišovat od tisícovky zaměstnanců nemocnice. Můj trik byl jednoduchý: čím nenápadnější, tím líp.

Lidé si většinou ničeho moc nevšímají. Odborníci provedli studie toho, jak očití svědci vnímali bankovní loupeže. Málokdy se dva nebo tři z nich shodli na tom, jací lidé vyloupili banku, co měli na sobě, co odnesli a zda šlo o muže nebo o ženy. Z toho je vidět, že není nic těžkého být neviditelný. V posledních deseti letech jsem se naučil hodně o tom, jak být sice viditelný, ale neviděný. Je to možné. Jen si s tím musíte dát trochu práce.

V přízemí jsem se chopil žlutého vozíku na odpadky, který stál u nakládací rampy. Byl velký asi jako Mini Cooper a vypadal jako korba sklápěcího nákladáku na kolečkách. Opřel jsem se do něj a tlačil jsem ho ke služebnímu výtahu, kde jsem se obrátil zády k první kameře. Vozík měl několik účelů: poskytoval mi důvod, proč jsem tady – většina lidí se nebude přít s mužem, který vyváží odpad; získal jsem tak místo, kam uložím svůj pytel, dokud ho nebudu potřebovat; a také jsem se za vozík mohl schovat. Navíc bych ho mohl strčit do cesty pronásledovatelům, ale k tomu jsem ho nikdy nepoužil.

Dětské oddělení sídlilo ve čtvrtém patře. V každém patře se rozezněl zvonek výtahu a kamera nad mou hlavou snímala seshora mou čepici. Dveře se otevřely a vzápětí mě zaplavily charakteristické místní vůně a pachy. Naplnil jsem si jimi plíce, vítal jsem vzpomínky, které ve mně vyvolávaly, vydechl jsem a znovu jsem se zhluboka nadechl.

Dětské oddělení River City Hospital patří k nejlepším v zemi – stejně jako lidé, kteří v dětské nemocnici pracují. Jejich přínos je těžké plně ocenit, protože práce s dětmi není snadná. Většina z nich přijde do nemocnice se dvěma nemocemi – jednu z nich můžete diagnostikovat, ale druhou ne. Lékaři to vědí, léčí ten první neduh a pak se pomalu propracovávají hlouběji. Ke skutečnému zranění. Když to dělají, děti mají důvody k úsměvu, ale ke skutečným příčinám je těžké se dostat. Je to pomalá práce. Vyžaduje pečlivost a trpělivost. A konce nebývají vždycky dobré. Přese všechno vzdělání zdravotníků, techniku, kterou mají k dispozici, a přes jejich nejlepší úmysly existují taková zranění, která medicína prostě léčit neumí.

V té chvíli se objevím já.

Zabalím každý dárek do hnědého papíru, převážu ho červenou stužkou a přidám k němu jednoduchou kartičku – předem natištěný čtvereček papíru. Na každém stojí: „Veselé Vánoce! Tohle jsem našel na své lodi a myslím, že by se ti to mohlo líbit. Uzdrav se brzy! Pořád potřebuju nové lodníky. Kdykoli tě uvítám na své lodi. Pirát Pete.“ V přízemí nemocnice jsem k tomu

přidal dárkovou kartičku do prodejny mražených jogurtů. Za padesát dolarů si budou moci kupovat jogurty celé měsíce, a protože většině zdejších dětí by neuškodilo trošku přibrat, je to dobrý tip. Chlapík, který obchod s jogurtem provozuje, Tommy, je mohutný dobrák připomínající Santa Clause se dvěma bradami, rukama velikosti pracek grizzlyho, úsměvem, který by dokázal rozsvítit každý prostor, a rameny širokými jako vzducholod'. Je to ten typ, co má ve zvyku každého objímat, a skutečně to dělá každému, kdo překročí práh jeho obchůdku. Asi chce, aby od něj děti, kterým jeho jogurty nezachutnají, dostaly aspoň to objetí. Většina z nich dostane obojí – a s tím ještě dvojitou dávku želatinových medvídků nebo čokoládových hrudek.

Vyjel jsem ze služebního výtahu, objel sesternu, přitiskl se k vnější zdi a vyprázdnil první z několika košů na odpadky. Nespěchal jsem – byl jsem shrbený, pracoval jsem pomalu, lehce jsem kulhal – na nikoho jsem se nedíval a ničím jsem lidi nevybízěl, aby se na mě dívali nebo mě oslovovali. Než jsem obešel celé čtvrté podlaží, vyprázdnil jsem celkem osm košů a neustále jsem přitom sledoval sesternu s recepčním pultem. Po třetím koši sestry zmizely z dohledu a já jsem zabočil v pravém úhlu ke knihovně.

V těchto místech hrají velkou roli pokrývky hlavy. Není to nic povinného, ale všude po stěnách jsou rozmístěny věšáky na čepice a klobouky a skoro všichni je nosí a denně mění. Jsou jich tu doslova stovky. Všech možných tvarů, velikostí a také osobností a názorů, které vyjadřují. Od spousty variant kovojských klobouků přes baseballové čepičky a pokrývky hlavy s perím až po stínítka, malířské čepice, kulichy, barety, čepičky pro vrátné, zkrátka ať si vzpomenete, na co chcete, asi byste to tu našli. Začalo to před lety, když jedna pacientka – malá holčička – začala nosit veliký, nápadný fialový klobouk s ještě větším chocholem z pavích per. Zanedlouho se to ujalo jako zdejší móda. Kdykoli se jí někdo zeptal, proč klobouk nosí – což dělala často a obvykle při sledování televize – mávla chocholem a se zářivým úsměvem odpovíděla:

„Protože to, co si dokážu představit, je mnohem lepší než to, co doopravdy vidím.“

Bylo tu čtrnáct nových dětí plus dvanáct, které tu už pobývaly dost dlouho na to, aby začaly rozvěšovat po zdech své obrázky. Celkem tedy šestadvacet. Včetně zaměstnanců a sester mi počet všech přítomných vyšel na čtyřicet sedm. Někteří zaměstnanci tu už sloužili dlouho a znal jsem je jmény. O jiných, stejně jako o nových pacientech, jsem ještě věděl jen velice málo. Trvalo mi měsíce a vyžádalo si několik výprav sem nahoru, abych se v nich vyznal.

Když jsem vešel, Grant, Randy a Scott byli shromáždění kolem hrací konzole a hráli *Kung Fu Pandu*. Podle řeči těla jsem odhadl, že Randy vyhrává. Raymond a Grace Ann leželi na podlaze a četli si. Lewis a Michelle seděli u stolu a hráli šachy. Andrew seděl u okna, vyhlížel ven na řeku a vedl samomluvu. Ostatní odpočívali na sedacích vacích, v křeslech a na pohovkách rozestavených po společenské místnosti. Většina z nich měla na hlavě klobouky nebo čepice a jejich výběr pokrývek hlavy byl pestrý stejně jako oni sami.

Rozhlédl jsem se po herně, všiml jsem si každého obličejce a důkladně jsem si v duchu prověřil jejich seznam, který jsem měl vtištěný v paměti.

Grantovi bylo osm, často nosil pyžamo s kamuflážním vzorkem, měl rád makarony se sýrem a kuřecími nugety od McDonalda a chtěl bydlet v domě na kulech s houpačkami v každé místnosti. Dal jsem mu dvě knihy od Paulsena, *Hatchet* a *Brianův lov*.

Terese bylo dvanáct, měla ráda smaženou okru a smažené kuře, chtěla žít v Itálii, neměla ráda jehly, ve svém pokoji měla spoustu rozvěšených obrázků a nejraději kreslila hrady. Každý s princem v zářící zbroji. Pro ni jsem měl *Krále bývalého a budoucího* a *Akademii princezen*.

Randymu bylo skoro deset, měl rád cheeseburgery, tenis-ky Nike, hudbu Justina Biebera a v posteli měl plyšového lva. Dostal celou sérii *Letopisů Narnie*.

Raymond brzy oslaví čtrnácté narozeniny, chtěl by žít v ponorce nebo na farmě, kde mají terénní kola, a rád by jednoho dne získal schopnost řeči a pracoval jako hlasatel zpráv. Měl hodně živou představivost a byl hltavý čtenář. Jemu jsem přinesl *Pána prstenů* a přidal jsem starší výtisky *Hobbita* a *Silmarillionu*.

Grace Ann bylo třináct. Přála si kontaktní čočky a pak laserovou operaci očí a potom měla následovat plastika nosu, aby byl kratší, protože toužila být herečkou. Zbožňovala Oprah a víc než cokoli jiného si přála dostat se z vozíku. Přinesl jsem jí *Barvu nachu* a *Drahokam*.

Nejsem si jistý, jak starý byl Steve. Možná třináct, podle pupínků na tvářích. Byl pilný a svědomitý, nosil brýle a kufřík – i když nevím, jestli v něm něco bylo – a mluvil o tom, že bude studovat práva jako jeho otec, ale podezíral jsem ho, že si tatínka vymyslel. Přinesl jsem mu pár thrillerů od Grishama, včetně *Času zabíjet* a *Zprávy pro pelikány*.

Scottovi muselo být kolem deseti a každý den nosil na chemoterapii opasek se dvěma pouzdry na pistole, a tak jsem mu pořídil osm knih od Louise L'Amoura, počínaje *Sackettovou zemí*.

Isabelle bylo jen pět let, té jsem opatřil dvě obrázkové knížky s pohyblivými obrázky: *Kráska a zvíře* a *Hledá se Nemo*.

Zjistit všechny tyhle podrobnosti nebylo vůbec těžké. Každé z dětí sepsalo své naděje, sny, oblíbené věci a činnosti i přání do slohové práce, kterou jim někdo z personálu vylepil vedle fotek na dveře.

Tlačil jsem vozík mezi vánočním stromkem a nástěnnou kamerou a předvedl jsem kameře, jak vysypávám poblíž stojící koš. Nahradil jsem ušpiněný igelitový pytel čistým a skryl jsem za vozíkem to, co jsem dělal dál. Položil jsem dárky k patě stromku, obrátil jsem se zády a pomalu jsem se dal na ústup. Měl jsem jednoduché pravidlo a nikdy jsem ho neporušil – dostat se na místo, udělat to, kvůli čemu jsem přišel, a hned zase zmizet. Nikdy se nezdržovat. Frankenstein byl v bezpečí za hromadou dřeva, dokud nevyšel ven. Ale zůstat za vozíkem na odpadky bylo na Štědrý večer zvlášť těžké.

Tlačil jsem vozík a jedno kolečko skřípalo. Ten hluk upoutal Andrewovu pozornost. Obrátil se, podíval se na mě, poušmál se a řekl: „Veselé Vánoce!“ Kolena měl přitažená k hrudi. Nabral nějaké to kilo, vypadal líp. Vlasy mu už dorůstaly. Pod tričkem se mu rýsovala hadička infuze těsně pod klíční kostí. Přikývl jsem a mlčel.

Pokračoval jsem jen pomalu a po očku jsem si je všechny prohlédl. Nic se tu nemění. Jednou nastane pokrok, podruhé se nemoc zase vrátí. Děti se spravují a zase ztrácejí váhu. Tihle pacienti tu pobývali dlouhodobě, bylo možné, že se nevyléčí. Typické příklady svého druhu. Všechny toužily být kdekoli jinde, jen ne tady.

Poslední koš. Tlačil jsem vozík ke knihovně, shýbal jsem se nad ním a pohledem jsem přejížděl poličky. Mí staří přátelé ke mně mluvili šeptem. Většina lidí vejde do knihovny a neslyší nic. Jen až přízračné ticho. Já stojím mezi policemi a slyším deset tisíc rozhovorů probíhajících současně. A každý ten hlas mě zve. Dohromady vydávají velký halas a tartas.

U nohou se mi objevily modré trepky. Byla to Sandy. Devítiletá holčička se zrzavými vlasy a pihami, alergická skoro na všechno, co na zeměkouli existuje. Dvakrát se dostala do kómatu po anafylaktickém šoku a skončila na JIP. Pro ni jsem pod stromečkem zanechal sérii *Kronik začarovaného lesa* a *Annu ze Zeleného domu*. Také ona měla na ústech bílou roušku, zatahala mě za kalhoty a ukázala někam nahoru na polici. „Pane, prosím!“ Nad hlavou jsem měl *Čaroděje ze země Oz*. Sáhl jsem tam a knížku jsem sundal. Měla ohmatanou obálku a dobře jsem ji znal. Pamatoval jsem si, kdy jsem ji koupil. A kde jsem tehdy byl.

Podal jsem ji holčičce a zamrkal na ni. Zachichotala se a zmizela dozadu do herny. Vložil jsem do koše nový igelitový pytel a napadalo mě, jak by asi Čaroděj reagoval, kdyby mu Plecháč řekl, že má alergii na Smaragdové město.

Už jsem chtěl odejít, ale když jsem byl u dveří, Michelle porazila Lewise v šachu a přešla ke stromku. Její pozornost upoutaly

červené stuhy. Klekla si a přehrabovala se v dárkách. Nahrnula hromádku dárků na podlahu před sebe. „Jé! Koukněte se!“

Děti se k ní rozběhly. Michelle si hrála na Santu a rozdávala jim dárky. Ještě jsem se zdržel a rozvazoval jsem a zase zavazoval pytel na odpadky. Moc se mi nedařilo vyvolávat dojem, že dělám něco užitečného.

Můj život nebýval vždycky takhle izolovaný. Nebyl jsem tak vyřazený. Bývaly časy, kdy jsem žil přímo v jeho ohnisku. Kdy jsem znal velké emoce. Kdy mě události mého života přímo zaplavovaly a dostával jsem se na samu jeho dřeň. Kdy jsem si pohrával s ohněm. Dnešní zážitek k tomu už nepatřil. Byla to laciná náhražka, ale přibližovala mě minulosti, jak jen to šlo.

Toužil jsem sundat si čepici, roušku i jméno, které mi nepatřilo, zůstat tu přímo uprostřed dění a nechat zase tyhle malé smolaře, aby mě obklopili a naskládali se kolem mě jako rozsypané tyčky mikáda. Pak bychom otevřeli ohmatanou vazbu nějaké knížky a já bych se pustil do čtení. A slova by dokázala to, co nedokážou léky, teď ani v budoucnosti.

Ze šesti milionů živočišných druhů na této planetě má řeč pouze člověk. Má slova. A co víc – na důkaz božství – dokáže tyto symboly seskupovat, vázat a pak je zaznamenávat a ony začnou žít svým vlastním životem a samostatně dýchat. Vyprávění je jako obvaz na zlomenině. Stehy držící ránu pohromadě. Tkanina, do které vpisujeme své životy. Na niž pokládáme těla umírajících i novorozenců. A pokud jsou příběhy upřímné, pravdivé, nic neskrývají, naopak všechno odhalují, pak se podobají prudké řece a ti, kdo ji sjíždějí, zjišťují, že mají stále co rozdávat – že ještě nejsou vyprázdnění.

Kritici obviňují jazyk, že je špinavý, vyčítají mu, že je to krvavý řezník, který se rouhá, porcuje na kusy, podřezává a ztrácuje – a zanechává jizvy, tratoliště krve, polámané, zbité a poražené. Přiznejme si, že příběh je podobný meči o dvou ostrích, ale chyba nespočívá ve světě samotném, nýbrž v ruce, která vládne perem. Se všemi příběhy to není tak, že by se

na čtenáře vrhly a pak zase zbaběle ustoupily. Některé budou pevnost, vniknou dovnitř, zůstanou tam, sevrou čtenáře v objetí, prozrazují mu svá tajemství, dělají se s ním o svou hanbu a konečně se navracejí. Z příběhů se rodí naše sny, příběhy v nás živí to jediné, co nikdy neumírá.

To platí pro každého z nás – dokonce i pro ty, kdo se skrývají za rouškami, štítky a jmény, která jim nepatří.

Andrew promluvil jako první. „Hele! Byl tu Pete!“ vykřikl. V těchto místech je Pete zbožňovaný hrdina, ale jeho totožnost zůstává záhadou. Někteří ho pokládají za projev nějaké tajnůstkářské místní dobročinnosti, jejíž původce chce zůstat v utajení. Jiní si představují, že je to vlastně nějaká bohatá dědička, osmdesátnice, která sama nikdy nemohla mít děti. Nebo nějaká známá firma, možná skupina firem. Nebo tým profesionálních fotbalistů, kteří takto společnosti oplácejí, co jim poskytla. Během let se přihlásilo několik pozérů, co tvrdili, že dobročinnost je jejich dílem, v naději, že na základě toho získají nějaké peníze, ale nikdo doopravdy neví, kdo Pete je. Ví se jenom tolik, že se objeví několikrát ročně – nejspíš kolem narozenin dětí a na Vánoce – aniž oznámí svůj příchod předem a aniž po sobě zanechá jakékoli stopy.

Raymond si vzal svůj balíček a usmál se. Promluvil skoro jen k sobě. „Tak se vrátil. Vrátil se!“

Můj vozík ztěžkl a vláčel jsem se jen pomalu. Na čele mi vyrazil pot. Ohlédl jsem se. U nohou dětí jsem zahlédl cáry potrhavého papíru a strhané stužky. Obracely stránky knížek a obličej jim zalévaly úsměvy.

Mé okno se přivíralo.

Ale ještě jsem tu neskončil. Jeden dárek mi zbýval. Liza v knihovně nebyla, a tak jsem vyšel ven, zabočil vpravo a vyrazil jsem ke vzdálenému konci chodby. Do pokoje 424. Dveře byly pootevřené na šterbinku, světla ztlumená. Opřel jsem se rukou o rám dveří. Tenhle pokoj jsem znal. Strávil jsem tu mnoho večerů. Před časem náležel Jody a od té doby v něm pobývalo už hodně dětí.

Zachytil jsem se přítomnosti a strčil jsem do dveří. Spala. V obličeji byla bledá. Vlasy se jí lepily ke zpocenému čelu a do žíly měla zavedenou kapačku. Tváře měla naducanější – což bylo u desetileté holčičky, která prodělala nemoc, dobré. Liza tu byla déle než všechny ostatní děti. Personál si jí oblíbil. Dokázala rozsvítit místnost už z chodby. Obrázky na stěnách jejího pokoje byly zarámované, což svědčilo o tom, že tu pobývá trvale. Stejně tak mělo rámečky i několik fotografií, na nichž byla se slavnými lidmi, které potkala v televizi. Na stolku vedle postele měla napůl snědený třípatrový narozeninový dort. V koutku úst jí ještě zůstala jeho poleva. Na tomhle oddělení máte dvojí narozeniny. Jedny v den, kdy jste přišli na svět. A druhé v den, kdy vás odsud propustí. Liza se narodila čtyřia-dvacátého prosince.

Vešel jsem dál a mé obnošené boty zavržaly na naleštěné podlaze. Zůstal jsem ve stínu, položil jsem jí balíček na noční stolek a odolal jsem nutkání přiložit jí na čelo vlhký chladný ručník. Chvilku jsem se zdržel a sledoval jsem, jak dýchá. Lizu jsem neznal a ona neznala mě, ale znal jsem mnoho dětí, které na tom byly podobně jako ona, a sledoval jsem, jak tady na oddělení vyrůstá. Viděl jsem, jak ztrácí vlasy a jak jí znovu narůstají. Možná to bylo jejím úsměvem, tím, jak se jí pravý koutek úst zvedal víc než levý, ale ze všech zdejších dětí mi právě ona nejvíc připomínala, že jsem kdysi žil. Vystoupil jsem ze stínu, vytáhl jsem ruku z rukavice, vztáhl ji přes propast a jemně jsem se dotkl hřbetem ruky její tváře. Horečka už opadla. Když jsem se obrátil k odchodu, promluvila. Hlas měla chraptivý. „Děkuju.“ Ohlédl jsem se a viděl jsem, že očima přejela od dárku ke mně.

Přikývl jsem.

Posadila se a upřela pohled na červenou stužku. Pomalu jsem ustoupil do stínu. Řekla:

„Můžu?“

Znovu jsem přikývl.

Rozvázala stužku, rozlepila obal a opatrně, aby ho nepotrha-

la, rozbilila papír. Přečetla si titul knihy a přitiskla si ji k hrudi. *Piráť Pete a otloukánci: zeměkoule je placka*. Rozzářila se. „To jsou mé oblíbené příběhy.“

To jsem věděl. Zašeptal jsem a ukázal jí prsty: „Otevři ji.“

Udělala to, obrátila titulní stranu. Kniha byla podepsaná. Nebyla věnovaná jí, protože nejsou velké šance, že by se našla kniha věnovaná dívce jménem Liza, když je autor po smrti už... no, dlouho, ale Elizabeth je mnohem běžnější jméno. Přejela prsty po podpisu. Připomněla mi Helen Kellerovou u pumpy s vodou v Alabamě. „Elizabeth je moje skutečné jméno.“ To jsem věděl také.

Byl to na mě příliš.

Vzhlédla ke mně. „Kde se to tu vzalo? Našli to pro mě lékaři?“ Naklonila hlavu na stranu. Okamžik mlčela. „Našel jste to snad vy?“ Ukázala na mě prstem.

Zapomněl jsem na všechno ostatní a už jsem jí začínal odpovídat: „No, já...“, když za dveřmi zavržaly těžké kroky. Rychle jsem se obrátil, vytáhl jsem pytel s odpadem z koše v koupelně a skoro jsem se srazil se sestrou, která vešla do pokoje. Přitiskl jsem bradu k hrudi, hodil jsem pytel na vozík, v duchu jsem se přitom proklínal za tak neopatrné chování a vyrazil jsem k výtahu.

Byl jsem v půlce chodby, když jsem za sebou zaslechl stejné vrzavé kroky, ale rychlejší. Volala na mě zvýšeným hlasem:

„Promiňte, pane!“

Zabočil jsem za roh a zrychlil jsem do klusu. Vozík začal skřípat hlučněji. Běžel jsem skoro tryskem.

Zpoza rohu jsem slyšel její supění. Zvýšila hlas:

„Pane!“

Po levé straně jsem měl schodiště. Mohl jsem nechat vozík být a seběhnout po něm, ale tak by odhalili mé přestrojení. Stiskl jsem knoflík výtahu a strčil jsem si do uší sluchátka. Stál jsem před vozíkem, který mě od ní izoloval, a podupával jsem nohou o podlahu. Dveře se otevřely a já jsem se nemohl rozhodnout. Když vejdu do výtahu, bude mě mít v pasti. Abych se

z toho dostal, musel bych jí ublížit – a to jsem nechtěl. Pokud bych se teď rozběhl, můžu se dostat dolů a ven z budovy a zmizet na nábreží u fontány, jenže to by mi jen zajistilo únik, ale ne návrat. A možnost návratu byla pro mě důležitější.

Vešel jsem do výtahu a vozík jsem táhl za sebou. Na čele se mi perli pot.

Dveře se už zavíraly, když se sestra objevila a zablokovala je svou masivní paží. Dveře sebou škusby a znovu se otevřely. Stála v nich zadýchaná sestra a držela napůl snědený třípatrový narozeninový dort s polevou. Vytáhl jsem si z uší tichá sluchátka. Usmála se, nadechla se, opřela se o vozík a nabídla mi dort.

„Jestli tohle zůstane tam na pokoji, budeme to jíst ještě celé dny, a já už teď shazuju lampičky z nočních stolků, jak jsem mohutná, tak prosím té holčičce pomozte a tohle pokušení vezměte pryč.“

Chtělo se mi jí říct, že má krásný úsměv. Že mi rozsvítila tmavý prostor. Že svět takové lidi potřebuje.

Neřekl jsem jí to.

Se zabručením a pokývnutím jsem od ní dort přijal a ona odstoupila od dveří výtahu. Když se dveře zavřely, zůstal jsem tam stát – a uvědomoval jsem si kameru nad svou hlavou. Vystoupil jsem na nákladní rampě, prokličkoval jsem parkovací garáž, vystoupal jsem o šest pater výš kolem kamer ke svému autu a nezbavil jsem se roušky, brýlí ani čepice, dokud jsem se neocítl zase na I-95 a nemířil jsem k jihu.

Zase jsem splynul s proudem ostatních vozů, klepal jsem prsty o volant a snědl jsem první sousto dortu. Poleva se mi lepila ke rtům. Když jsem se podíval do zpětného zrcátka, obrysy města proti obloze zářily a nemocnice se rozplývala v bílém oparu.

Tohle působí slzy.

V pět odpoledne jsem se ocítl vedle zaparkovaného přívěsu v piknikovém areálu jižně od Melbourne. Po návalu energie

způsobeném cukrem v krvi jsem zaparkoval a usnul jsem – a zdálo se mi o smíchu; o nádherných, něžných hlasech; o malých vítězstvích a velkých porážkách; o mém místě ve světě; a o dnech, které dávno, dávno minuly. Probudil mě zvuk dieselového motoru a vrátil mě do reality. Vystoupil jsem z auta, smetl jsem drobty dortu z klína a protáhl jsem se – krk jsem měl strnulý, jak jsem spal s hlavou opřenou o okénko auta. Usilovně jsem přemýšlel a prohlížel jsem si dálnici. Na sever leželo Jacksonville. Na jih Miami. Podíval jsem se na hodinky a připomněl si dnešní datum.

Je Boží hod vánoční. Čas setkat se s tátou.

KAPITOLA DRUHÁ

Miami je známé svou kriminálkou, celoročním tropickým počasím, profesionálními sportovními týmy, bohatstvím, módou, art deco designem a bikinovými plážemi. Možná že žádná není slavnější než Miami Beach. Hned v jejím těsném sousedství jižním směrem, přes malý záliv od mořského akvária – kde vznikly první delfíní show – leží bariérový ostrov nazývaný Key Biscayne.

Ostrov je jedenáct kilometrů dlouhý a tři kilometry široký. Na obou koncích leží přírodní rezervace, což znamená, že pozemky a nemovitosti uprostřed ostrova jsou dost drahé. Stojí tu Ritz-Carlton nebo drahé kondominium nazvané Sky Seven. Protože je celá oblast protkaná kanály, mnoho domů tu stojí přímo nad vodou a většina jejich majitelů má několik lodí. Přes zátoku Biscayne Bay na floridské pevnině leží čtvrti Coconut Grove a Coral Gables, Miamská univerzita a starý kostel s ještě starším pastorem.

Kostel svatého Jana mi vždycky připadal nápadně jednoduchý, což je zvláštní, protože katolíci nejsou právě proslulí zálibou v prostotě a strohosti. Nekritizuji je; můj nejlepší kamarád je katolík. Vlastně je to můj jediný kamarád, ale na tom nezáleží. Chci jen říct, že ten kostel se celý neblýská zlatem jako šlehačkový dort. Je impozantní, aniž by se snažil ohromovat. Což neznamená, že by se o kostel nepečovalo. Jeho okolí je pečlivě upravované. Je tu plno bujné zeleně, všude jsou květiny a poletují tu kolibříci. Všechny oblouky a ambity jsou porostlé popínavými růžemi. Nenajdete tu ani nejmenší plevel. Lidská šikovnost a píle se tu nevystavují na odiv. To mě přitahuje,

protože nemám žádný důvod odsud odejít – a že takové důvody vždycky hledám!

Do Miami jsem dorazil ráno, ale vzhledem k tomu, že byly Vánoce a že se v kostele sloužily čtyři mše po sobě, jsem se tu ukázal až pozdě odpoledne, kdy davы návštěvníků prořídly. Když jsem přijel, na parkovišti stál jen osamělý černý range-rover. Vypadal jsem teď víc jako já a míň jako hrabě Monte Christo. Vešel jsem dovnitř, zhluboka jsem se nadechl a opřel jsem se o masivní mahagonové obložení. Měl jsem to tu rád. Ve vzdáleném koutě doutnalo kadidlo a mihotaly se tu plamínky svíček. Říká se, že zpověď prospívá duši.

Možná to závisí na tom, z čeho se zpovídáte.

Seděl na vzdáleném konci kostela s rukama sepjatýma na kolenou. Naproti němu klečela zpovídající se žena. Na hlavě měla šátek a tmavé brýle a skláněla hlavu, takže jsem z ní mnoho nerozeznal, snad jen linie jejího těla napovídaly, že je jí něco kolem třiceti. Domluvila, zvedla se a on jí podal papírový kapesník, kterým si otřela nos a tváře pod očima. Zřejmě se skutečně zpovídala. Odstoupila o krok, pak se otočila, naklonila se k němu zpátky, položila mu dlaň na tvář a políbila ho. Něžně. Pak na druhou tvář. Sebrala se, sestoupila ze stupínku, založila si ruce na hrudi a spěšně vykročila k východu. Několik kroků od oltáře se zastavila a něco zašeptala. Zpovědník vstal a odpověděl jí. Z jejich rozhovoru jsem nic neslyšel. Ženu to zřejmě uspokojilo, přešla k vnější uličce a vykročila k postrannímu východu – a ke mně.

Její tenisky vrzaly na vyleštěném mramoru, zatímco mě pleskaly do pat žabky. Ustoupil jsem stranou a sundal jsem si čapku. Sluncem vyšisované vlasy dlouhé k ramenům jsem měl rozpuštěné. Minula mě v dostatečném odstupu a dávala si záležet, aby se na mě nepodívala. Jako satelit na oběžné dráze. Už jsem ji tu viděl, chodívala sem často. Šátek, tmavé brýle, vybledlé džíny. Ničím na sebe neupozorňovala. Mohl to být kdokoli, byla anonymní. Bylo jasné, že se skrývá. Prošla těsně kolem mě a za obroučky brýlí jí stékaly slzy. Papírovým kapesníkem

si sušila špičku nosu. Na levém zápěstí měla plastový náramek z nemocnice. Pohlédl jsem na zpovědníka. Podobný účinek měl na spoustu lidí.

Vešel jsem dál pod kostelní klenbu a přiblížil jsem se k jeho zpovědnici. Oddělovala nás tenká záclona. Posadil jsem se tváří k němu. Představoval moji duchovní pupeční šňůru. Odhrnul jsem závěs. Nebyl duchem přítomen, díval se směrem ke dveřím, za kterými zmizela. Její vůně se ještě vznášela kolem nás. „Co jste jí říkal?“

Podíval se na mě. Hlavu měl skloněnou a hlas tichý. Otec Steady Capris byl knězem déle, než jsem já byl na světě. A pokud se o něm něco dalo říct, pak že byl takový jako jeho jméno – stálý a pevný. Máloco ho dokázalo vyvést z míry. Ve svých osmdesáti čtyřech letech neměl už v kostele mnoho závazků, leda se starat o ostatní kněze, a pokud mohl, zpovídat věřící. Přicházel sem a odcházel, jak sám chtěl, ale málokdy okolí kostela opouštěl. Většinou chodil po jeho prostorách, povzbuzoval ostatní, pohrával si s růžencem a něco si sám k sobě šeptal. Krmili ho tu, poskytl mu ubytování, starali se o jeho potřeby a stavěli ho na piedestal, ze kterého se neustále snažil sestoupit dolů.

Po očku se na mě podíval. „Nechávám si pro sebe vaše tajemství?“

Zasmál jsem se a rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se přesvědčil, že kolem nikdo není. „To jistě.“

„Tak se mě nevyptávejte na jiné lidi.“

„Máte zřejmě dobrou náladu.“ Upíral na mě pohled, ale ve skutečnosti mě neviděl. Něco odvádělo jeho pozornost – stále se soustředil na tu mladou ženu venku přede dveřmi kostela. Očima jsem přejel prostor katedrály. „Ještě se vám tady líbí?“

„Je to můj domov.“

„Co byste dělal, kdyby to tu do základů vyhořelo?“

Pomalů se ke mně obrátil. Ta představa ho nezneklidnila. „Bůh nesídlí v budovách.“

„Na to jsem se neptal.“

Přehodil si nohu přes nohu. „Oheň není náš nepřítel.“

„Není? A co tedy je nepřítelem?“

Po očku na mě pohlédl. „Zápalka.“

„A co uděláme s prstem, který jí škrtne?“

Mávl rukou a ukázal na prostor kostela. „Stavíme s jejich pomocí katedrály.“

Caprimu člověk nemohl nic předstírat. Všechno s ním bylo opravdové, skutečné. A Bůh sám ví, že jsem ho za to měl moc rád.

Vstal, přehodil přes sebe svetr a ukázal ven k vyvýšenému kruhovému pódiu mezi stromy, za kterým hned začínala modrá vodní hladina. Tam poslouchal zpovědi ostatních kněží. Pokynul tím směrem. „Pojďte se se mnou projít.“

„Taky vám přeju hezké Vánoce.“ Usmál se, přikývl a zapínal si pletenou vestu. „Venku je asi sedmadvacet stupňů a vy si berete svetr.“

„Mé tělo je staré. Můj duch ale ne.“ Znovu mi pokynul. „Pojďte.“

„Já tam ven nejdu.“

Ukázal tam znovu.

„Nejsem kněz.“

„Ale byl by z vás dobrý kněz.“

„Dokonce ani nejsem katolík.“

Obrátil se k odchodu. „Tak pojďme.“

Nabídl jsem mu paži, i když moji pomoc nepotřeboval. Věděl to a já jsem to věděl také. A on věděl, že to vím. Ale přesto přijal. Naše kroky se rozléhaly, následovány zvukem jeho hole tuckající do mramoru. Promluvil jsem:

„Tohle jsem jednou viděl ve filmu *Kmotr*. S tím chlápkem, co se zpovídal, to nedopadlo moc dobře. Skončil v diabetickém šoku.“ Pokračoval v chůzi. Blížili jsme se k pódiu. Zastavil jsem ho a zavrtěl jsem hlavou. „Mám vás moc rád, dal bych vám vlastní košili, ale dnes prosím ne.“

Nakrčil nos. „Já ale od vás nechci košili.“

Zašel za fíkovník a díval se na druhou stranu. Oddělily nás větve. Listy byly větší než moje dlaň. Zakrývaly mi ho. Vzal do

ruky svůj kříž a třel palcem jeho dřevo. Za dlouhá desetiletí ztmavlo olejem z jeho prstů. „Zkuste říkat *odpusť mi, otče, neboť jsem zhřešil*,“ nabídl mi.

Přitáhl jsem se k jedné větvi a prostrčil jsem hlavu listovím. „Odpouštíte mi vy, nebo Bůh?“

Vědoucí příkývnutí. „Říkal jsem vám, že byste byl dobrý katolík.“

„Nevadí vám, že se vás tak vyptávám?“

S úsměvem zavrtěl hlavou. Listy mu šustily nad hlavou. „Vadilo by mi, kdybyste se nevyptával.“ Ukázal za sebe. „Ale pamatujte, že jste seděl v mé zpovědnici.“ Zkoumal mě pohledem. „Máte kruhy pod očima. Řídil jste auto celou noc?“

Ano, je starý, ale není slepý. Skoro nic mu neujde. „Ryby braly na návnadu.“

Vztáhl ruku, uchopil moji dlaň a přičichl k ní. Přimhouřil oči. „To mi opravdu chcete lhát o Vánocích?“

Zastrčil jsem si ruce do kapes.

Přikývl. Byl potěšený sám sebou a myslím, že mnou také. „A jak se má můj přítel Edmund?“

Na Steadym mě neudivovalo to, co nevěděl, ale to, co věděl. „Má se dobře.“

„Hodně pracuje?“

„Tak nějak.“

Nechal to téma být. „Jak dlouho se už známe?“

„Zdá se mi, že celý můj život.“

Přikývl a krátce se zasmál. „To je pravda.“ Obrátil se ke mně. „Samozřejmě si uvědomujete, že mně pravděpodobně zbývá méně času nežli vám.“

„Pořád se mě snažíte přimět ke zpovědi, vidíte?“

„Ano.“

Pokrčil jsem rameny. „Řeknu to jednoduše. Znáte deset přikázání, že ano?“

Zasmál se. „Zdá se mi, že jsem o nich slyšel.“

„Tak tedy, nikdy jsem nikoho nezabil.“

Zvedl obočí. „Jste si tím jistý?“

„To se nepočítá.“

„Zabít sám sebe je také vražda.“

„To myslíte vážně?“

„Nezabýjejte posla té zprávy.“ Přeshlápl. „To je přiznání. Ne zpověď. Začněte tím, co vás nejvíc bolí.“

„Všechno je to bolestivé.“

Zhluboka se nadechl. „Mám dost času.“ Pak pokrčil rameny.

„I když asi ne tolik, jako jsem míval kdysi.“

„Otče, já...“

Čekal a šoural se kolem mě v kruzích – jako jedno nohá kachna.

Vzpomínal jsem a pak jsem zavrtěl hlavou.

Chvilku mlčel. „Máte nějaké oblíbené slovo?“

Chvilku jsem přemýšlel. „Epilog.“

Naklonil hlavu ke straně. „To je dobré slovo. Zajímavý výběr, ale dobře.“ Pomalu pokývl. „A nějaké další?“

Pokrčil jsem rameny.

„Mé oblíbené slovo je předělat.“

Často mluvil v kruzích. Nebo ve spirálách. Nebo spíš jako ve šroubovicích DNA. Nic nebylo promarněno. Všechno se propojovalo navzájem. Mávnutím mě vybídl, abych obešel strom, zavěsil se do mě a vedl mě dál od pódia. Vlevo od nás tiše šplouchal oceán, jehož hladinu zklidnil jihozápadní vítr. Zhluboka jsem se nadechl a slaný vzduch mi naplnil plíce. Kráčeli jsme a Steady pokývl. „Váš příběh je plný bolesti. Je zraňující ho slyšet.“

„Ale já jsem vám ho nevyprávěl.“

„Váš obličej mi ho vypráví pokaždé, když vás vidím.“

Za písčnými vlnami pod hladinou moře se shlukovaly drobné rybky. „Musím se s tím snažit žít.“

Zavrtěl hlavou a upíral pohled k jihu, několik desetiletí zpátky. Holá hlava. Jeho obličej připomínal silniční mapu. Byl rozbrázděný vráskami. „Mého života už bylo dost.“

Chvilku mlčel a jen si něco tiše hučel pro sebe. Vždycky působil dojmem, že v tomto světě poslouchá jen na jedno ucho a to

druhé má v nějakém jiném světě. Obrátil se ke mně a zkoumal má ústa. Pokývl. „Vaše řeč se opravdu zlepšila.“

„Je úžasné, co všechno se dnes dá dělat online.“

„Přál byste si, aby se vám to povedlo dřív?“

„Neměnil bych.“

„Slyšel jsem, že koktání nejčastěji vzniká tím, že někoho zraní otec.“

„Ano, to jsem slyšel také.“

Zvedl obočí a neodpověděl. Uplynula chvíle. Opřel se o mě větší vahou. Vzduch byl dusný. Něco chtěl užuž říct, ale pak si to rozmyslel.

Tohohle svého tátu jsem měl moc rád.

Cestička vedla ke staré vápencové budově. Byl to pozůstatek po Španělech, který díky přes metr silným zdem odolal hurikánům Wilma, Andrew a dalším. Díky kamenným zdem tu byl v létě i v zimě příjemný chládek. Kněží budovu využívali jako svoji kapli. Měla břidlicovou střechu, klenutý strop a v oknech nebyla skla, takže vnitřek byl otevřený živlům. Vypadalo to tu spíš jako ve středověku nebo v Evropě než na jižní Floridě.

Vešli jsme dveřním průchodem dovnitř. Zavrtěl jsem hlavou.

„Co je?“ zeptal se.

„Zdá se mi, že byste sem potřebovali vsadit dveře.“

Šoural se dopředu. „Nesnažíme se zabránit lidem ve vstupu.“

„Na lidi zapomeňte. Ale co komáři?“

Prošli jsme úzkou uličkou lemovanou mahagonovými lavicemi a vepředu jsme se posadili. Polstrovaná lavice skýtala vyhlídku na východ. Jeho šouravé kroky se rozléhaly na kamenné podlaze.

„Posaďte se ke mně a utěšte duši umírajícího muže.“

„Mluvíte o mně, nebo o sobě?“

Pokývl. „Vám toho moc neujde.“ Skousl si zevnitř ret a vyplivl kousek odumřelé kůže. „Kdybyste měl namalovat jeden jediný obraz, který by vysvětloval vaši duši, jak by ten obraz nebo výjev vypadal?“

Chvilku jsem o tom přemýšlel. „Jako kluk jsem pracoval

v docích. Dělal jsem, co bylo zrovna potřeba. Cokoli, jen abych si vydělal pár dolarů. Jednomu z rybářských průvodců došel benzín. Dal mi dva dolary a požádal mě, abych mu přinesl trochu benzínu, jen aby mohl nastartovat. Strčil jsem si jeho peníze do kapsy, běžel jsem k odpadkovému koši a vytáhl jsem největší kelímek, jaký jsem tam našel. Jeden z těch obrovských polystyrenových pohárků, snad dvoulitrový. Přeběhl jsem ulici k benzínce. Zaplatil jsem obsluze. Postavil jsem kelímek na zem a začal jsem do něj natáčet za dva dolary benzínu. A pak jsem zklamaně sledoval, jak benzín rozleptává polystyren a rozlévá se po parkovišti. Já jsem ten kelímek. A život je ten benzín.“

Vteřiny mýjely. Těšil jsem se na příběhy, které mi tu obvykle vyprávěl. Konečně promluvil. Půjčka za oplátku. „Byli jsme zahnaní do úzkých, obklíčení ze všech stran.“ Tohle jeho vyprávění jsem ještě neslyšel. „Nemohli jsme dostat raněné ven ani léky k nim. Začali jsme mít problémy s gangrénou. Všude to páchlo.“ Přejel si prstem po horním rtu. „Proti zápachu jsme se bránili mentolovými mastmi. Náš stan s chirurgickou ambulancí jako by se vyloupil z občanské války. Mohli jsme pracovat jen s ruční pilou a rozpáleným železem. Řekli jsme mužům, že amputace jsou dobrovolné a že nemáme morfiu. Rozhodnutí záleží na nich. Několik dní čekali a doufali. Modlili se, aby nám pomohlo letectvo. Ale stále na nás létaly kulky, padaly bomby a jejich údy natékaly a zápach byl stále horší. Tak se jeden po druhém postavili do fronty. Na konci té noci byli lékaři tak unavení, že už neudrželi v ruce pilu. Předali ji mně. Ráno jsem jim ji vrátil.“ Odmlčel se. „Pak jsem se často budil v noci celý zpočený, slyšel jsem ty muže řvát a v ruce jsem měl křeče.“

Opřel jsem se o stěnu. Seděl tam a upíral zrak někam do dálky. „Pak přišly Vánoce devatenáct set čtyřicet čtyři. Mrzlo, až praštělo a my jsme se ocitli v bitvě v Ardenách.“ Palcem bezděčně kroužil po obvodu svých hodinek. „Byl to šestý bojový úkol mé roty. Během měsíce jsme ztratili přes devatenáct tisíc mužů a ošetřili jsme něco přes čtyřicet tisíc raněných.“ Zavrtěl hlavou a odplivl si. „Vyryté stopy tanků naplnila krev,

umrzla a barvila nám kamaše. Těla jsme nakládali na nosítka po dvou na sebe. Musel jsem si přivázat ruce k nosítkům, protože jsem nebyl fyzicky schopen unést dalšího muže. Té noci jsem se opíral o tank. Hřál jsem se v kouři z jeho výfuku. Cítil jsem se vyčerpaný k smrti. Díval jsem se zpátky na bitevní pole. Uviděl mě kapitán a pohrozil mi, že mě zbaví hodnosti, když se na pole nevrátím. Mávl jsem rukou směrem ke spáleným stromům, k nohám mrtvých vykukujícím ze sněhu jako kůly a k děravým zátarasům. „Pane, já se nebojím. Už nemám strach, ale řekněte mi kde? Kde bych měl začít?“ Pochopil to. Opřel se o tank vedle mě. Byl to dobrý člověk. Zapálil si dýmku a řekl: „Ano, Steady, těm mrtvým už pomoci nemůžeme. Tak je tedy přenechme Bohu.“ Potáhl z dýmky a vyfoukl kouř z plic. Pak ukázal rukou na linii stromů. „Ale... je potřeba zachránit zraněné.“ Příštího dne jsem odnesl z pole jeho. Než ho pohřbili, vzal jsem si z kapsy jeho košile dýmku.“

Steady teď vytáhl zevnitř svého hábitu dýmku, nacpal ji tabákem a zapálil si. Silně z ní potáhl, až mu tváře zapadly mezi zežloutlé zuby, a pak vyfoukl kroužky kouře nad kostelní lavice. Zavrtěl hlavou. „Jsem kněz se skalpelem. A mé hábity jsou poskvrněné.“ Obrátil své artritické ruce. Byly pokroucené jako staré pařezy, plné stařeckých skvrn. „Tohle může být moje poslední procházka přes bitevní pole.“ Chvilku mlčel. Kostnatým prstem mě štouchl do prsou. „Bude to pekelně bolet, ale nabízím vám, že vám vyříznu vaši gangrénu.“

„Vy, nebo Bůh?“

Usmál se, až se mu rozevřely rty. Oči mu zvlhly. „Jste dobrý katolík.“

Otřel si obličej bílým kapesníkem. Minulo několik okamžiků.

„Otče Steady...“ Hledal jsem jeho pohled. Zavrtěl jsem hlavou.

Znovu mě štouchl do hrudi zkrouceným artritickým prstem.

„Tolik jste před něčím utíkal, ale co jste tím získal?“

„Svobodu.“

Zavrtěl hlavou. „I ti, kdo se smaží v pekle, mají větší svobo-

du nežli vy.“ Zhluboka nasál dým a vtáhl přitom tváře, až se mu přitiskly na zuby. Pokývl.

Seděli jsme tak celou hodinu. Žádný z nás nemluvil. On vydechoval. Já jsem nadechoval. Steady nepotřeboval mluvit, aby mi poskytoval rady. Koncert jeho života promlouval tak hlasitě, že bych stejně jeho slova neslyšel. V dálce se ozývala loď lovící krevety.

Náhle si přitiskl prst na ústa a narovnal se. Z obličeje mu zmizela krev. Působil dojmem, jako by mu někdo strčil do páteře ocelovou výztuhu. Cokoli ho od mého příchodu trápilo, teď vybublalo na povrch. Propojil si jednotlivé kousky mozaiky. Něco zaklaplo. Vstal. Hlasitě šeptal. „Ale až slunce zapadne a...“ Znělo to naléhavě. „Budu potřebovat, abyste mi prokázal službu.“

„Jen mi řekněte, oč jde.“

Ohlédl se po plácku mezi stromy a zvedl obočí.

„Řekněte si o cokoli, jenom o tohle ne.“

„Vysvětlím vám to, až pojedeme autem.“ Slunce zapadalo a padal soumrak. „Možná přijdeme příliš pozdě.“

Už jsem chtěl něco namítnout, když mě zarazil zvednutým ukazováčkem. Hlas měl přísný. „Dlužíte mi to.“

Skousl jsem si ret. „Takže... potom budeme vyrovnaní?“

Zavrtěl hlavou. Na čele mu vyvstal pot. „To ani zdaleka ne.“ Zrychlil chůzi. „Možná už nemáme moc času.“ Zabočili jsme za roh.

„Kam pojedeme?“

„Do Sky Seven.“

Zastavil jsem se. „Myslíte to místo za vysokými zdmi, monitorované a hlídané bývalými členy speciálních oddílů námořnictva?“

Přikývl a zase o něco zrychlil.

„Ale jak se chcete dostat dovnitř? Oni ty slavné miliardáře, co tam bydlí, dost chrání.“

Ukázal mi dva klíče, kterými houpal v prstech.

„Kde jste je vzal?“

Neodpověděl.

Založil jsem si ruce na hrudi. „A co kód brány?“

Zaklepal si ukazováčkem o spánek.

„Víte, ostraha má revolvery a asi je moc neváhá použít.“

Strčil do dveří a otevřel je. „Už jsem v životě zažil, že na mě stříleli.“

„Dobře, ale na mě ne.“

Mávl nad tím rukou. „Na to si zvyknete. A kromě toho...“

Ohlédl se přes rameno a pousmál se. „Co vám na tom záleží?

Přece už jste mrtvý.“

Přikývl jsem a sám k sobě jsem řekl:

„Někdo by to jen měl oznámit mému srdci.“

KAPITOLA TŘETÍ

Steady začal mluvit, ještě než jsme vyjeli z parkoviště u kostela. „To, co vám teď řeknu, nejsou důvěrné informace. Nepovím vám nic, co byste si nemohl přechíst v bulvárních plátcích, časopisech o celebritách nebo,“ zavrtěl hlavou, „v podvrženém životopise. Na to téma se toho napsaly už hromady a jen máloco je pravda.“

Znal jsem ho dost dobře na to, abych věděl, že pokud uvádí své vyprávění vysvětlením, proč mi to sděluje, pak je ta věc pro něj důležitá – což znamenalo, že je důležitá i pro mě.

Ticho přerušilo pípání směrovky. Odmlčel se, přimhouřil oči a upíral zrak někam do dále, což naznačovalo, že mu vyprávění vydrží po celou dobu naší cesty. Konečně si poposedl dozadu a překřížil si nohy. To, jak začal, dokazovalo, že o té věci přemýšlel. „Je to výjimečná žena. Jedna z milionu. Vzor, kterým se poměřují ty ostatní. Hrála všechny možné role od Annie přes Dorotku a Julii až po královnu. Na jevišti vystupovala před vládci a hlavami států, na plátně ji viděly desítky milionů diváků. Všichni ji zbožňovali, obdivovali ji, dojímala je – v hledišti dokázala vyvolat takové ticho, že by člověk slyšel spadnout špendlík, stejně jako bouřlivý potlesk. Na jejích představeních jsem viděl ženy plakat. Dospělé muže vzlykat. Děti se smát. Viděl jsem, jak dokáže proměňovat cyniky ve věřící lidi. A když je všechny ovládla a hra skončila, pozoroval jsem je, jak nadšeně vstanou a tleskají jí vestoje. Měla jednu náročnou roli za druhou, mnoho a mnoho po sobě.“ Pokývl.

„A ke své škodě se vydala ze všeho.“

Její výdělký nemají obdoby. Je absolutní vládkyní stříbrného

plátna. Jako první žena dostala honorář přes pětadvacet milionů dolarů. Studia stojí ve frontě na to, aby ji mohla zaměstnat. A z filmů má sice víc peněz, ale skutečně miluje Broadway. Lístky do předních řad se běžně prodávají po pěti stech dolarech. Do lóže za tisíc až patnáct set. Do zákulisí za dva a půl tisíce. Internetoví překupníci lístků mohou teď dostat dvakrát víc, když získala třetí cenu Tony. Všechna představení má vyprodaná a je to tak už deset let. Dokonce i kritici k ní jsou laskaví. Používají termíny jako *z jiného světa*, *andělská*, a věty jako *nezdá se to být v lidských možnostech*.“

Odmíchl se. Přemýšlel. „Sláva jí přinesla domy, letadla, šperky, stálé místo mezi pěti nejlepšími herečkami, několik vlastních zaměstnanců, osobního trenéra, světově proslulého šéfkuchaře, dvoří se jí kosmetické společnosti, média ji sledují čtyřicet hodin denně, přišla o anonymitu, všichni ji neustále staví na piedestal a má i svého osobního kněze.“ Steady zvedl obočí a mírně se uklonil. „Svět před ní rozvinul červený koberec a poskytl jí na stříbrném podnose všechno, co jen může nabídnout... včetně osamělosti.“

Několik mužů se s ní snažilo udržet krok. Měli energické brady. Svaly na břiše jako pekáče buchet. Třídenní strniště. Sáhl si na ucho. „Manžetové knoflíčky s diamantem. Možná taky klobouk frajersky na stranu. Čerstvé tetování, aby zvýraznili své postoje. Měli společnost specializovanou na hedgeové fondy, nahrávací studio nebo vlastní linii oblečení a designérskou vůni.“

Ona v každém vztahu nesobecky dávala a plně do něj investovala. Sama sebe, své peníze a zdroje. Snášeli to stoicky. Odhodlaně. Po troškách po ní chtěli víc a víc. Brali si od ní, a přitom sami dávali málo. Pravda byla, že toho na rozdávání mnoho neměli.

Všichni do jednoho byli nestabilní slaboši.

A všichni potřebovali totéž. Být s ní viděni, být známí jako ti, kdo ji získali a dobyli. Představovala pro ně trofej. Koupali se v její slávě, ale mysleli si, že reflektor, který míří na ně, znamená o trochu víc než všechna světla zaměřená na ni.“

Zavrtěl hlavou. „Vůbec se jí nemohli rovnat.

Nějakou dobu s ní vydrželi. Spali v její posteli. Chvástali se, co se týče sexu. Chodili na večírky. Usmívali se do časopisů. Brali od ní peníze, jezdili jejími luxusními vozy, létali první třídou, požadovali lepší služby a víc šampaňského. Jako by na nich někomu záleželo.“

Poslední zavrtění hlavy. „Jenomže všem byli lhoteční.“

Po očku na mě pohlédl. „Všiml jste si někdy, jak soustředěný je paprsek světla na jevišti? Že to není celá světelná záplava? Oni byli a nikdy nemohli být nic jiného než okrajové figurky, potrava pro klepy – a nikdy nevystoupili z jejího stínu. Netrvalo jim dlouho, aby se dovtípili. Nedokázali se s tím vyrovnat, a tak se zatvrdili. Začali být chladní a odtažití.

A jeden jako druhý ji opustili. Zmizeli. Nechali ji, aby se vypořádala s většinou problémů, které nadělali. Na rozloučenou ji zahrnuli ostrými urážkami. Zvlášť jí ublížili ti, kteří si s ní vyřizovali účty prostřednictvím bulváru a televizních pořadů. Myslela si, že když se bude tvářit drsně, ochrání ji to a možná je to odrazí. Jejich slova byla jako stříbrné kulky. Jako šrapnely.

To všechno se nestalo ze dne na den. Když jí bylo něco přes dvacet, na nějakou dobu si změnila příjmení a na nikoho se nevázala. Měla staromódní názory, a tak ji to samotnou překvapovalo. Vždycky věřila v *dokud nás smrt nerozdělí*. Smrt ale neměla s jejími rozchody nic společného. Pokud smrt nevypadá jako nápadně vysoká silikonová blondýna, která pracuje jako strip-térka ve Vegas. O pár let a o dvě příjmení později znovu zjistila, že je sama, a jen nad tím kroutila hlavou. Nemluvě o dvou spontánních potratech, které v tom všem shonu zanikly. Lékaři z nich vinili její hektický život. Řekli jí, že potřebuje na čas vysadit. Zpomalit. Nadýchat se horského vzduchu.

Ona si tím ale nebyla tak jistá a já také ne.

Vyhlídka z vrcholku světa je nekonečná. Táhne se do nedohledné dálky. Ale samozřejmě že pravdou je i opak. Ti pod vámi – což jsou všichni ostatní lidé – vidí každý váš pohyb.

Žijete jako pod drobnohledem. Všichni vás zbožňují, ale nikdo vás doopravdy nezná.

Pak se asi před deseti lety z důvodů, kterým nerozumím, situace náhle změnila k horšímu. Důvod nebo důvody mi nikdy neodhalila, ale ať to bylo cokoli, stále je to pro ni bolestivé. Možná že v tom vězí dokonce samotný zdroj jejích problémů.

Je hodně odolná, a tak to nějakou dobu vydržela, ale pak začala hubnout a uchylovala se k práškům a příležitostně ke mně. Vyprodaná představení se musela rušit. Vložil se do toho její marketingový tým: ‚Potřebuje si odpočinout. Rozvrh jejích představení byl poněkud příliš agresivní.‘

Tak se zapsala k pobytu v jedné pouštní oáze. Název na vstupní bráně hlásal *lázně*, ale ti, kdo tam pobývali, věděli, že to tak není. Její lidé celou věc utajili. O několik týdnů později se vrátila na scénu, omládlá, čistá a její hlas, vzezření, výkony – všechno bylo silnější než dřív.

Byla to ale jen kouřová clona. Nevydrželo to.

Před několika měsíci, když jen pár dní natáčela nový velko-film, ji jedna produkční našla zradu v autobusu za milion dolarů zmatenou a blábolící. Její tým se do toho vložil. Zdůvodnili to ‚špatně označenými léky‘. Šlo o rychlou recidivu. Následoval další pobyt v léčebně, tentokrát delší a dražší. Hůř se to skrývalo. Stejně jako jizva na jejím zápěstí. Producent filmu s ní cítil, dokonce se jí omluvil, ale našel si jinou hvězdu, začínající a nadějnou. Její tým podal žalobu na výrobce toho léku. Další tisková zpráva zněla: ‚Bohužel se stala obětí nedbalosti určitých osob. Její právní tým to bude řešit. Teď se musí nějaký čas zotavovat. Čte si scénáře a soustředí se na důležité věci.‘ Najali plastického chirurga, aby zamaskoval ‚nehodu‘ na její ruce.“

Nemusel jsem být génius, abych pochopil, že mi Steady vypráví příběh, jehož je součástí a do kterého investoval svůj zájem. Z jeho tónu jsem poznal, že si hýčká vzpomínky na některé okamžiky toho vztahu, ale hrozí se, když si připomene jiné. Když mi to všechno vyprávěl, bylo to pro něj uspokojující a bolestné zároveň. Pokračoval:

„Vrátila se domů. Na dovolenou, kterou už opravdu potřebovala. Pomohl jsem jí najít vilu s vyhlídkou na oceán v Miami...“ Zase ukázal ven z okénka u spolujezdce. „S velkými pozemky, třímetrovým kamenným plotem s ostnatým drátem a s tolika bezpečnostními kamerami, že by je člověk ani nespočítal. Strávila tam několik svobodných měsíců a prožívala záblesky normálního života. Žádná světla ramp. Jen málo titulků v časopisech. Chvilé anonymity. Zahalila si hlavu šátkem, nasadila si tmavé brýle a přicházela za mnou několikrát týdně.

Když byla zase čistá, znovu se do toho vložil její tým. Její manažeri vycítili, že nadešel jejich čas. Radili jí přejít do ofenzívy, povědět, jak se věci mají z jejího pohledu. ‚Zprávy musí člověk mít pod kontrolou, sám je určovat, nikoli jimi trpět.‘ Domnívali se, že nejlepší bude vydat její autorizovaný životopis. S tím jsem nesouhlasil, podle mě ji do toho nutili příliš brzy, byla ještě příliš zranitelná, ale už se o tom dověděli nakladatelé. Celý New York byl vzrušený očekáváním. Uspořádali dražbu a trumfovali se. Nabídli jí zálohu několik milionů dolarů. Dělal pohovory s publicisty a hledali nejvhodnějšího autora. Jednomu z nich ji představili. Řekli jí, že mu může důvěřovat. Varoval jsem ji, že mu důvěřovat nemůže, ale ona nedovede zrovna nejlíp posuzovat muže. V každém případě jí zaujatě naslouchal, přesvědčil ji, že je jiná než ostatní, soucitně jí naléval další skleničky vína. Souhlasila, začala mu o sobě vyprávět od začátku a vypověděla mu celý svůj příběh. Když měl dost materiálu, přepsal své záznamy, sepsal svoji verzi toho všeho a ztratil se. Svůj text si vzal s sebou. Měl v kapse pohled někoho, kdo ji zná v soukromí. Prodal rukopis nakladateli, který mu nabídl nejvíc. Dostal za to miliony, moc pěkně si vydělal. Vystoupil ve všech nočních televizních pořadech, na všech stanicích. Jeho kniha se jmenuje *Ledová královna* a v současnosti šplhá stále výš v žebříčku bestsellerů *New York Times*.

Protože je tvrdohlavá, a když se pro něco rozhodne, nic ji nezastaví, a myslím také proto, že se nechtěla nechat odrovnat tím podvodníkem, přijala zase divadelní roli a řekla o ní: ‚Pro

tuhle roli jsem se narodila.‘ Její publicisté to jaksepatří rozvířili. Mluvili o dychtivě očekávaném triumfálním návratu.“ Steady při těch vzpomínkách zavrtěl hlavou. „Ona dokáže ošálit běžné lidi, kteří ji zasypávají květinami, zbožňují ji a slibují jí lásku až za hrob, a dokáže uklidnit i své manažery, ale mě ne. Ta kniha ji zdrtila víc, než přiznala. Znamenala první skulinu v její obranné hrázi. Upozorňoval jsem je na to, ale oni mají příliš rádi peníze, které jim vydělává, a moc, kterou jim její herecká sláva propůjčuje.

Obecenstvo už bylo usazené na svých místech, orchestr nalaдил nástroje, opona se jenjen rozevřít. Světlo reflektoru ji hledalo na proscénium a ona vyšla před diváky a ti povstali a začali jí tleskat. Byl to triumfální návrat. Ale to nebylo všechno. Když se diváci utišili a zazněla hudba, sál naplňovalo napětí.“ Ztlumil hlas. „Vím to. Byl jsem tam.

Rozhlédla se kolem sebe, jako by poměřovala svůj život a shledala, že na to nestačí. Neotevřela vůbec ústa. Nevydala ani hlásku. Ani slůvko.

Podlomila se jí kolena, očima těkala kolem. Pohlédla na mě, pak se trochu vzpamatovala, otočila se a mlčky ze světla reflektoru odešla. Za chvíli se objevil neznámý člověk. „Dámy a pánové, nesmírně litujeme. Naše hvězda náhle onemocněla.“

Ano, opravdu jí bylo špatně.

Našel jsem ji v koupelně jejího apartmá s prázdnou lahvičkou od léků. Přivolal jsem záchranku, držel jsem ji v náruči a sledoval jsem, jak přestává dýchat. Když sanitka přijela, zrovna jsem začal s umělým dýcháním. Vynesli ji přes hotelové foyer ven. Pod prostěradlem byla nahá, s kyslíkovou maskou na obličejí a s infuzí, jeden ze zdravotníků nabíjel defibrilátor a držel ve vzduchu bílé elektrody.“ Ve Steadyho obličejí se objevilo napětí. Vžil se do svého vyprávění natolik, že ho prožíval znovu. Hlas se mu zlomil. „Před dvojími dveřmi vedoucími na ulici, před zraky tlačénice čumilů zdravotník vykřikl: ‚Akce!‘ a její tělo nadskočilo.“

Steady zavrtěl hlavou a reflektory protijedoucích vozů ozáři-

ly slzy, které se mu objevily v očích. „Tohle nemohl zamaskovat žádný plastický chirurg.

Té noci jsem u ní zůstal. Když jsem kolem třetí hodiny vyšel na chodbu pro kávu, a také abych si protáhl nohy, paparazzi podplatil jednu ze sester. Nevím, kolik fotek udělal, ale podle toho, co jsem pak viděl v médiích, jich musela být spousta.

Příští ráno jsem jí to spatřil v očích. Byla prázdná. Vyčerpaná, podobná vyschlé slupce.“ Přehodil si nohy opačně. „Sešel jsem dolů pro antacida a jeden z titulků, které jsem viděl u recepce, zněl: POSLEDNÍ ÚDERY MNOHOKRÁT ZLOMENÉHO SRDCE.“ Nevesele se zasmál. „Pro jednou říkali pravdu.“ Nechal svá slova dozít. Pak s odhodláním, které jsem u něj vídal jen zřídka, dodal: „Tohle se stalo právě před třemi týdny.“

Čekal jsem, až jeho bolest trochu poleví. „Jak to všechno víte?“

„Setkal jsem se s ní, když byla ještě velmi mladá. Úplně neznámá. Znal jsem se s majitelem místního divadla, a tak jsem jí vyjednal pohovor. To bylo asi před dvaceti lety.“

Odpověď jsem znal předem, ale přesto jsem mu tu otázku položil. „Cítíte se za to odpovědný?“

Dlouho mlčel. Pak zašeptal:

„Ano, i když...“ Podíval se na mě. „Své možnosti ovládat činy jiných lidí vidím realisticky.“

„Má ta ona nějaké jméno?“

Steady chvíli čekal a pak její jméno vyslovil se směsí rozpaků a obdivu:

„Katie Quinnová.“

Potom se odmlčel. Komplex Sky Seven už se tyčil před námi.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Miami je něco jako New York jihu smíšený s Kubou severu. Vládne tu zajímavá směs kultur, což zahrnuje i pár velice dobrých restaurací. Mládeži město nabízí rušný noční život a dost klubů, aby člověk mohl každý večer v měsíci jít do jiného. Pro bohaté se tu běžně pořádají večírky s vyhlídkou na oceán ve vilách o rozloze patnácti set metrů čtverečních. Jachty tu měří v průměru dvaadvacet metrů, ale největší mají i přes čtyřicet. Jakmile se tu jednou ocitnete, držet krok se sousedy začne být práce na plný úvazek. Pro některé lidi navíc riziková.

Na jižní Floridě se většina života točí kolem vody. Skoro všichni tu vlastní loď nebo dvě a několik vodních skútrů. Prázdné přívěsy na lodě zdobí zahrady úplně běžně a často se stává, že něčí loď je dražší než jeho auto. O víkendech se neřeší otázka, co budete dělat, ale kam se vydáte na vodu.

Sky Seven je pobřežní mrakodrap, kde cena apartmánů začíná na „to si nemůžete dovolit“ a končí na stratosférické úrovni „na to ani radši nemyslete“. Areál je obehnan vysokými ploty s hlídanými branami a střeží ho parta bývalých vojáků v oblecích a se sluchátky, kteří si našli na důchod tohle hlídání super-boháčů.

Ve vzdálenosti jednoho bloku převzal Steady volant a řekl mi, abych se skrčil pod zadní sedadla. Neměl jsem být vidět. Nehádal jsem se s ním. Přijeli jsme k bráně a ke dvířkám řidiče přistoupil muž s ostře řezanými rysy a s účesem na ježka. Mezi stromy se třeptila Key Biscayne. Dole na ulici vlevo od nás postával na úzkém veřejném parkovišti hlouček namačkaných paparazzi. Kamery na trojnohých stojanech mířily do hor-

ního patra domu. Jeden z reportérů stál nasvícený před kamerou a něco oznamoval divákům, na pozadí záběru byl vidět Sky Seven. Pomyslení, že v té budově možná opravdu je Katie Quinnová, je dostávalo do varu.

Strážný si posvítíl baterkou a pokývl. „Veselé Vánoce, otče.“ Stiskl tlačítko ve stěně, brána se zvedla a se svérázným náznakem zasalutování na nás mávl, že máme volnou cestu.

Steady vztáhl ruku, dotkl se čtyř imaginárních rohů kříže a požehnal strážci, který se na okamžik zatvářil pokorně. Pak se vrátil k řízení. Pomalu jsme projeli branou a její světla se posunula dozadu.

„Oni vás znají?“ zašeptal jsem.

Pokrčil rameny. „Někdy sem zajdu na návštěvu.“

„Chcete říct, že jezdíte až sem, abyste si vyslechl její zpovědi?“

Kus za branou se ke mně otočil. Měl vážný výraz. „Přináším nosítka zraněným.“

„A co já?“

„Vy nejste zmrzačený.“

„A co tedy jsem?“

Podíval se do zpětného zrcátka a prohlížel si neklidný dav na ulici. „Umíněný.“

Přístav byl plný obrovských lodí, ale jejich vlastníci přítomni nebyli. Stěžně mnoha plavidel se proměnily v téměř dvacetimetrové blikající vánoční stromky. Na většině satelitních talířů jachet byly přilepeny hvězdy velikosti člověka. Na několika neustále vyhrávala hudba a jeden gargantuovský člun nesl na své palubě sloužící k přistávání vrtulníků soba táhnoucího Santu na saních. Napadlo mě, jak je to všechno zvláštní: tolik zářivé výzdoby, a přitom tu je liduprázdno.

Steady ukázal mezi jachty a řekl mi, že i Katie vlastní loď. „Jednu z těchhle rychlých, co připomínají cigarety.“ Lusklnul prsty. „Má nějaké chytlavé jméno.“

Vjeli jsme do garáže a zaparkovali auto blízko výtahu. Na jejím vyhrazeném místě jsme našli její černý rangerover se zabar-

venými skly. Nezamčený a prázdný. Steady se dotkl jeho kapoty. „Motor je ještě teplý.“

Nastoupili jsme do výtahu a dveře se za námi zavřely. „Do kterého podlaží jedeme?“ zeptal jsem se.

Steady vsunul klíč do zámku, otočil s ním a pokývl. „Až nahoru.“

Tabulka výtahu uváděla na pátém podlaží pět vilových apartmánů. „Do kterého?“

„Do všech.“

„Ona vlastní celé patro?“

Přikývl a sledoval, jak digitální čísla na nástěnném displeji rostou.

Mlčky jsme vyjeli vzhůru. Když se dveře znovu otevřely, ocitli jsme se před obrovskými dveřmi z tmavého dřeva. Připomínaly bránu nějakého hradu. Musely být čtyři metry vysoké a jejich klika patrně vážila deset kilo.

Vešli jsme dál. Steady jako první a já za ním. Při našem vstupu vznikl ve dveřích průvan, jako by někde jinde byly otevřeny další dveře. Steady chvíli stál a naslouchal a pak si pro sebe tiše zahučel:

„To je zlé.“

„Co je zlé?“

„Ona obvykle...“ Mávl rukou a hledal správná slova. „Má ráda, když jí někdo posluhuje. Běžně se to tu hemží lidmi – čekají, až vysloví nějaké přání. Mobily mají pořád přilepené na uších.“

V obrovských prostorách bytu bylo temno. A ticho, že by byl slyšet padající špendlík.

V kuchyni se svítilo. Na stole jsme našli dopis nadepsaný „Tomu, kdo tenhle dopis najde“. Steady ho zvedl, nasadil si brýle na čtení a přečetl si ho. Když dočetl, položil ho zpátky, složil brýle a zůstal stát a přemýšlel. Naslouchal.

Prostor interiérů byl obrovitý. Musel mít tisíc metrů čtverečních nebo víc. Podlaha byla tvrdá a hladká. Možná mramorová, nebo z nějaké keramiky. Rozeznával jsem nábytek v místnosti